

[Kjeld Olesen.]

Den sidste bemærkning skal være til forsvarsministeren. Adskillige ved, at jeg er yderst svær at forarge, men jeg kan ikke lade være med at sige, at forsvarsministeren ikke kan være det svar, han gav mig, bekendt. Jeg fik en manuduktion i, efter hvilke hovedlinjer en minister skal arbejde, og for forsvarsministeren er der altså også grundlovens § 81. Jeg mener, at en forsvarsminister vel også har til opgave at oplyse, når forskellige ting bør rettes inden for det område, han har ansvaret for, thi ellers ville vi vel stadig have et forsvar med heste og sabler osv.

Men det, der er det konkrete her, er, at jeg stillede en hel del konkrete spørgsmål. Jeg spurgte forsvarsministeren: hvilke overvejelser har man gjort sig vedrørende den udvikling, der er med det stigende antal nægttere? Jeg fik intet svar. Jeg spurgte forsvarsministeren: hvilke overvejelser har regeringen gjort sig, når det drejer sig om værnepligtsbegrebet principielt? Jeg fik ikke noget svar. Jeg spurgte forsvarsministeren: hvilke tanker har man gjort sig i forbindelse med de fremtidige anskaffelser og den udvikling, der i øvrigt er i gang? Jeg fik intet svar.

Jeg bryder mig ikke om at forlænge denne debat eller skabe unødigt dramatik, men jeg mener, vi må have krav på at få svar på konkrete spørgsmål, vi stiller, og jeg vil tillade mig at gå så vidt som til at sige, at hvis ikke forsvarsministeren vil komme op og svare på konkrete spørgsmål, så må jeg henstille til statsministeren at udvirke, at vi får disse svar fra forsvarsministeren.

Gert Petersen: Jeg rejste tidligere spørgsmålet om vort forhold til Grækenland og Portugal — det var især Grækenland, jeg beskæftigede mig med, fordi folketinget for godt og vel et år siden vedtog et dagsordensforslag herom — og jeg stillede i den forbindelse spørgsmålet til statsministeren og til ordføreren for det største oppositionsparti, socialdemokratiet, der jo også bekender sig til NATO-politikken.

Jeg fik et svar fra statsministeren, nemlig at regeringen har beklaget genoptagelsen af USAs våbenleverancer. Nu er disse beklagelser jo ret futile, de fører ikke til noget. Vi ved ikke noget som helst om, hvad man vil

gøre, når beklagelsen ikke fører til noget, den bliver blot fremsat. Jeg husker fra min ungdom for hundrede millioner år siden, at der var en sang, der hed: „Miss Oatis regrets“ — hun beklagede, at hun ikke kunne komme til middag, hun havde en god undskyldning, hun var nemlig blevet hængt i mellemtiden. Nu erkender jeg, at regeringen lever, om end måske ikke i bedste velgående, men man spørger alligevel sig selv, om regeringen i disse spørgsmål om Portugal og Grækenland ikke har et reb, måske ikke om halsen, men så i hvert fald om livet, et reb, som holdes fast i den anden ende, hvorved der sættes en grænse for, hvor langt man kan bevæge sig, og om ikke også socialdemokratiet med sin bekendelse til NATO har indordnet sig den samme manège.

Jeg må stille et konkret spørgsmål, og jeg påskønner da i og for sig, at hr. Per Hækkerup ikke svarede mig i første omgang; det er vel udtryk for, at hr. Per Hækkerup mener, at partierne til venstre i salen skal skændes så lidt indbyrdes som muligt. Det mener jeg også, men her er en sag, hvor der er et klart skel, ikke bare mellem de borgerlige partier og socialistisk folkeparti, men også mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti: vi mener, at denne politik — og vi mener, det skal siges — med at prøve på via NATO at påvirke udviklingen i Grækenland og Portugal ikke fører til noget, men tværtimod skaber illusioner, og vi mener, det er bekræftet igennem den faktiske udvikling, at der kun er tale om illusioner. Jeg citerer igen det dagsordensforslag, man vedtog i folketinget den 20. maj 1970, og som lød således:

„Folketinget henstiller til regeringen, at den fortsat direkte over for de NATO-lande, der leverer militærudstyr til Grækenland, og fortsat i NATO, bl. a. under de forestående forhandlinger i Ministerrådet, aktivt virker for, at disse leverancer bringes til ophør, indtil demokratiske tilstande er genindført i Grækenland.“

På baggrund af dette for over et år siden vedtagne dagsordensforslag må jeg altså spørge: hvad vil regeringen gøre yderligere for at få de anvisninger, som indeholdes i dagsordenen, opfyldt, og hvad nu, hvis man med beklagelse — bevares, med beklagelse — må konstatere, at det ikke har kunnet lade sig gøre? Hvad vil man så gøre? Hvilke